

सुंदर कांड निर्णय
(हनुमत्प्रतियानम)
अथ सप्तमोऽध्यायः

ओं । रामाय शाश्वतसुविस्तृतषड्गुणाय सर्वेश्वराय सुभसारमहार्णवाय
।
नत्वा लिलं घयिषुरर्णवमुत्पपात निष्पीडय तं गिरिवरं पवनस्य सूनुः ॥
७.१ ॥

युक्षोभ वारिधिरनुप्रययौ च शीघ्रं यादोगाणैः सह तदीयबलाभिकृष्टः ।
वृक्षाश्च पर्वतगताः पवनेन पूर्वं क्षिप्तोऽर्णवे गिरिरुदागमदस्य हेतोः ॥
७.२ ॥

स्यालो हरस्य गिरिपक्षविनाशकाले क्षिप्त्वाऽर्णवे स
मरुतोर्वरितात्मपक्षः ।
हैमो गिरिः पवनस्य तु विश्रमार्थमुद्धिद्य वारिधिमवर्द्धनेऽसानुः ॥
७.३ ॥

नैवात्र विश्रमणमैच्यत निः श्रमोऽसौ निः सीमपौरुषगुणस्य कुतः
श्रमोऽस्य ।
आश्लिष्य पर्वतवरं स ददर्श गच्यत देवैस्तु नागजननीं प्रहितां वरेण ॥
७.४ ॥

विज्ञासुभिर्निर्व्वलं तव लक्ष्मेतु यद्यत त्वमिच्यसि तद्वित्यमरोद्वितायाः ।
आस्यं प्रविश्य सपदि प्रविनिः सृतोऽस्माद् देवाननन्दयद्दुत स्वृतमेषु
रक्षन् ॥ ७.५ ॥

दृष्ट्वा सुरप्रशयितां बलमस्य योग्रं देवाः प्रतुष्टुवुरमुं सुमनोभिवृष्ट्या
।
तैरादृतः पुनरसौ वियतैव गच्यन् यायाग्रहं प्रतिददर्श च सिं हिडाभ्यम ॥
७.६ ॥

लं कावनाय सकलस्य च निग्रहेऽस्याः सामर्थ्यमप्रतिहतं प्रददौ विधाता ।
यायामवाक्षिपदसौ पवनात्मजस्य सोऽस्याः शरीरमनुविश्य बिभेद
चाऽशु ॥ ७.७ ॥

निरसीममात्मबलमित्यनुदर्शयानो हत्वैव तामपि विधातृवराभिगुप्ताम् ।
लम्बे स लम्बशिखरे निपपात लं काप्राकाररूपकगिरावथ संचुकोच ॥
७.८ ॥

भूत्वा बिलाणसमितो निशि तां पुरीं च प्राप्स्यन् ददर्श निर्व्वपवतीं स
लं काम ।
रुद्धोऽनयाऽश्वथ विजित्य च तां स्वमुष्टिपिष्टां तयाऽनुमत एव विवेश
लं काम ॥ ७.९ ॥

मार्गमाशो बहिश्चान्तः सोऽशोकवनिकातणे ।

दृशं शिं शपावृक्षमूलस्थितरमाकृतिम ॥ ७.१० ॥

नरलोकविडम्बस्य जनन रामस्य हृदयतम ।
तस्य चेष्टानुसारेण कृत्वा चेष्टाश्च सं विदः ।
तादृकचेष्टासमेताया अं गुलीयमदात ततः ॥ ७.११ ॥

सीताया यानि चैवाऽसन्नाकृतेस्तानि सर्वशः ।
भूषणानि द्विधा भूत्वा तान्येवाऽसं स्तथैव च ॥ ७.१२ ॥

अथ चूणामणिं दिव्यं दातुं रामाय सा ददौ ।
यद्यप्येतन्न पश्यन्ति निशाचरगाणास्तु ते ।
द्युलोकधारिणः सर्वं पश्यन्त्यृषय एव च ॥ ७.१३ ॥

तेषां विडम्बनायैव दैत्यानां वंचनाय च ।
पश्यतां कलिमुष्यानां विडम्बोऽयं कृतो भवेत् ॥ ७.१४ ॥

कृत्वा कार्यमिदं सर्वं विशं कः पवनात्मजः ।
आत्माविष्करणे चित्तं चक्रे मतिमतां वरः ॥ ७.१५ ॥

अथ वनमजिलं तद् रावणस्यावलुप्य क्षितिरुहमिममेकं वर्जयित्वाऽशु
वीरः ।
रञ्जितरविनाशं कं क्षमाणोऽतिवेलं मुहुरतिरवनादी तोरणं चाऽरुरोह ॥
७.१६ ॥

अथाशृणोद दशाननः कपीन्द्रचेष्टितं परम ।
द्विदेश किं करान् बहून् कपिर्निगृह्यतामिति ॥ ७.१७ ॥

समस्तशो विमृत्यवो वराद्धरस्य किं कराः ।
समासदन महाबलम् सुरान्तरात्मनोऽं गजम् ॥ ७.१८ ॥

अशीतिकोटियूथपं पुरस्सराष्टकायुतम् ।
अनेकहेतिसं कुलं कपीन्द्रमावृणोद बलम् ॥ ७.१९ ॥

समावृतस्तथाऽयुधैः स ताडितश्च तैर्भृशम् ।
चकार तान् समस्तशस्तणप्रहारचूर्णितान् ॥ ७.२० ॥

पुनश्च मन्त्रिपुत्रकान् स रावणप्रयोद्धितान् ।
ममर्द सप्त पर्वतप्रत्नान् वराभिरक्षितान् ॥ ७.२१ ॥

बलाग्रगामिनस्तथा सशर्ववाकसुगर्वितान् ।
निहत्य सर्वरक्षसां तृतीयभागमक्षिणोत् ॥ ७.२२ ॥

लिऽनौपमं हरेर्बलं निशम्य राक्षसाधिपः ।
कुमारमक्षमात्मनः समं सुतं न्ययोजयत् ॥ ७.२३ ॥

स सर्वलोकसाक्षिणः सुतं शरैर्ववर्ष ह ।

शितैर्वरास्त्रमन्त्रितैर्न चैनमभ्ययालयत ॥ ७.२४ ॥

स माऽमध्यकासुतं समीक्ष्य रावणोपमम ।
तृतीय अेष चां शको बलस्य हीत्यचिन्तयत ॥ ७.२५ ॥

निघार्य अेव रावणः स राघवस्य नान्यथा ।
यद्दीन्द्रजिन्मया हतो न चास्य शक्तिरीक्ष्यते ॥ ७.२६ ॥

अतस्तयोः समो मया तृतीय अेष हन्यते ।
विचार्य चैवमाशु तं पदोः प्रगृह्य पुप्लुवे ॥ ७.२७ ॥

स चक्रवद भ्रमातुरं विधाय रावणात्मजम ।
अपोथयद धरातणे क्षणेन मारुती तनुः ॥ ७.२८ ॥

विचूर्णिते धरातणे निजे सुते स रावणः ।
निशम्य शोकतापितस्तदग्रजं समादिशत ॥ ७.२९ ॥

अथेन्द्रजिन्महाशरैर्वरास्त्रसम्प्रयोजितैः ।
ततक्ष वानरोत्तमं न चाशकद विचालने ॥ ७.३० ॥

अथास्त्रमुत्तमं विधेर्युयोऽ सर्वदुष्पहम ।
स तेन ताडितो हरिव्यचिन्तयन्निराकुलः ॥ ७.३१ ॥

मया वरा विलं धिता छनेकशः स्वयम्भुवः ।
स माननीय एव मे ततोऽत्र मानयाम्यहम ॥ ७.३२ ॥

एमे च कुर्युत्र किं प्रहृष्टरक्षसां गणाः ।
एतीह लक्ष्यमेव मे स रावणश्च दृश्यते ॥ ७.३३ ॥

एदं समीक्ष्य बद्धवत स्थितं कपीन्द्रमाशु ते ।
बबन्धुरन्यपाशकैर्गाम यास्त्रमस्य तत ॥ ७.३४ ॥

अथ प्रगृह्य तं कपिं समीपमानयं च ते ।
निशाचरेश्वरस्य तं स पृष्टवांश्च रावणः ॥ ७.३५ ॥

कपे कुतोऽसि कस्य वा किमर्थमीदृशं कृतम ।
एतीरितः स यावद्धत प्रणम्य राममीश्वरम ॥ ७.३६ ॥

अवैहि दूतमागतं दुरन्तविद्धमस्य माम ।
रघूत्तमस्य मारुतिं कुलक्षये तवेश्वरम ॥ ७.३७ ॥

न येत प्रदास्यसि त्वरन रघूत्तमप्रियां तदा ।
सपुत्रमित्रबान्धवो विनाशमाशु यास्यसि ॥ ७.३८ ॥

न रामबाणधारणे क्षमाः सुरेश्वरा अपि ।
विरिंचिशर्वपूर्वकाः किमु त्वमल्पसारकः ॥ ७.३९ ॥

प्रकोपितस्य तस्य कः पुरस्थितौ क्षमो भवेत् ।
सुरासुरोरगादिके षगत्यचिन्त्यकर्मणः ॥ ७.४० ॥

ईतीरिते वधोधतं न्यवारयद् विभीषणः ।
स पुच्यदाहकर्मणि न्ययोऽयन्निसायरान ॥ ७.४१ ॥

अथास्य वस्त्रसंचयैः पिधाय पुच्यमग्नये ।
ददुर्ददाह नास्य तन्मरुत्सभो हुताशनः ॥ ७.४२ ॥

ममर्ष सर्वयेष्टितं स रक्षसां निरामयः ।
अलोद्धतश्च कौतुकात् प्रदग्धुमेव तां पुरीम ॥ ७.४३ ॥

ददाह चाभिलं पुरं स्वपुच्यगेन वह्निना ।
इतिस्तु विश्वकर्मणोऽप्यदह्यतास्य तेजसा ॥ ७.४४ ॥

सुवर्णरत्नकारितां स राक्षसोत्तमैः सह ।
प्रदह्य सर्वशः पुरीं मुदाऽन्वितो षगर्ज च ॥ ७.४५ ॥

स रावणं सपुत्रं तृणोपमं विधाय च ।
तयोः प्रपश्यतोः पुरं विधाय भस्मसाद् ययौ ॥ ७.४६ ॥

विलं ध्य चार्णवं पुनः स्वजतिभिः प्रपूजितः ।

प्रलक्ष्य वानरेशितुर्मधु प्रभुं समेयिवान ॥ ७.४७ ॥

रामं सुरेश्वरमगायगुणाभिरामं सम्प्राप्य सर्वकपिवीरवरैः समेतः ।
यूणामणिं पवनजः पद्योर्निधाय सर्वा गङ्गैः प्रशतिमस्य चकार लक्ष्या
॥ ७.४८ ॥

रामोऽपि नान्यदनुदातुममुष्य योग्यमत्यन्तभक्तिपरमस्य विलक्ष्य
किञ्चित् ।
स्वात्मप्रदानमघिकं पवनात्मजस्य कुर्वन् समाश्लिषद्भुं परमाभितुष्टः ॥
७.४९ ॥

धृति श्रीमदानन्दतीर्थभगवत्पादाचार्यविरचिते
श्रीमहाभारततात्पर्यनिर्णये
श्रीरामचरिते हनुमत्प्रतियानं नाम सप्तमोऽध्यायः